

การพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์

THE DEVELOPMENT OF DISCIPLINE OF SENIOR HIGH SCHOOL
STUDENTS OF SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, PRASARNMIT
DEMONSTRATION SCHOOL (SECONDARY) THROUGH
GROUP DYNAMICS

ผู้วิจัย

สมคิด กอมนณี¹Somkit Komaneer¹

Somkid@SWU.ac.th

Received: July 11, 2018

Revised: September 17, 2018

Accepted: September 25, 2018

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) 2) เพื่อพัฒนากลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) 3) เพื่อประเมินผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาความมีระเบียบวินัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 1379 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการทดลองเป็นนักเรียนที่ได้จากประชากร ที่มีคะแนนความมีระเบียบวินัยตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 24 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 12 คน โดยกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบวัดความมีระเบียบวินัยมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ .89 และ 2) กลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัย มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .66-1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test และ Mann-Whitney U Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความมีระเบียบวินัยโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง และด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

¹อาจารย์ประจำ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

2. กลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง และด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่นมีขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นมีส่วนร่วม 2) ขั้นวิเคราะห์ 3) ขั้นประยุกต์หลักการ 4) ขั้นสรุปและประเมินผล ส่วนเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการพัฒนา ได้แก่ เกม (Game) บทบาทสมมติ (Role - Play) สถานการณ์จำลอง (Simulation) กรณีตัวอย่าง (Case) ละคร (Acting or Dramatization) กลุ่มย่อย (Small Group)

3. ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยรวมและรายด้าน ระหว่างหลังการทดลอง-ก่อนการทดลอง ระหว่างหลังการติดตามผล-ก่อนการทดลอง และระหว่างหลังการติดตามผลและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยโดยรวมหลังการทดลองและหลังการติดตามผลเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง

4. ก่อนการทดลองความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันส่วนความมีระเบียบวินัยโดยรวมและรายด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างหลังการทดลองและระหว่างหลังการติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยของความมีระเบียบวินัย หลังการทดลองและหลังการติดตามผลสูงกว่าความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มควบคุม

5. ผลการสนทนากลุ่มเฉพาะเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อกกลุ่มสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยเนื่องจากนักเรียนมีโอกาสได้แสดงความคิด ความรู้สึกได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม ได้รับความรู้และประสบการณ์จากการเรียนรู้ตลอดจนได้รับการฝึกปฏิบัติความมีระเบียบวินัย

คำสำคัญ : ความมีระเบียบวินัย กลุ่มสัมพันธ์

ABSTRACT

The purposes of this research topic "The development of discipline of Senior High School Students of Srinakharinwirot University, Prasarnmit Demonstration School (Secondary) through group dynamics" were 1) to study the discipline of senior high school students of Srinakharinwirot University; Prasarnmit Demonstration School (Secondary), 2) to develop group dynamics for developing discipline of senior high school students of Srinakharinwirot University, Prasarnmit Demonstration School (Secondary), and 3) to evaluate the effect of group dynamics developing discipline of senior high school students of Srinakharinwirot University, Prasarnmit Demonstration School (Secondary).

The population of the discipline study consisted of 1379 senior high school students. The sample group participated in the experiment was selected from the population. This group consisted of 24 students whose discipline scores were lower than fiftieth percentile. They were then randomly selected into 2 groups, classified as an experimental group and a control group. Each group consisted of 12 students. The experimental group participated in the group dynamics while the control group did not receive any group dynamics. The research instruments were 1) the discipline scale with a reliability coefficient (alpha) of .89 and 2) the group dynamics for developing discipline with IOC ranged from .66-1.00. percentage, Mean, standard deviation, Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test, and Mann-Whitney U Test were used to analyze the data.

The research findings were as follows :

1) The total discipline and each dimension score of the discipline: 1) self-discipline, 2) discipline towards others of the senior high school students of Srinakharinwirot University, Prasarnmit Demonstration School (Secondary) were low.

2) The group dynamics for developing the students' discipline: 1) self-discipline and 2) discipline towards others included working stage: 1) participation stage, 2) analytical analysis stage, 3) principle application stage, and 4) evaluation stage. Besides, the group dynamics techniques were game, role - play, simulation, case, acting or dramatization, small group.

3) Before the experiment, the discipline of the experimental group and the control group were not different. Statistically significant differences in the disciplinescores of the experimental group existed between posttest and pretest, between the follow-up and pretest, and also between the follow-up and posttest at .01 level. The mean scores of the students' discipline after the experiment and the follow-up were higher than before the experiment

4) Statistically significant differences in the disciplinescores between the experimental group and the control group were found after the experiment and the follow-up at .01 level. The mean scores of the discipline of the experimental group after the experiment and after the follow-up were higher than that of the control group.

5) Focus group report of the experimental group showed that they were satisfied with the group dynamics for developing the discipline. They had opportunity to express and share their opinions and feelings during participating in the group dynamics. They also gained more knowledges and experiences in the discipline through learning and practicing.

Keywords : Discipline ,Group Dynamics

บทนำ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ได้พระราชทานความหมายของคำว่าวินัย (2550) หมายถึง วินัยแท้จริงมีอยู่สองอย่างอย่างหนึ่งคือวินัยตามที่ทราบกันและถือกันอันได้แก่ข้อปฏิบัติที่บัญญัติไว้เป็นกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ให้ถือปฏิบัติอีกอย่างหนึ่งคือวินัยในตนเองสำหรับควบคุมบังคับห้ามประพฤติปฏิบัติหรือตั้งสัตย์สัญญาให้แก่ตัววินัยอย่างนี้จัดเป็นตัววินัยแท้เป็นวินัยที่กลั่นกรองขึ้นจากสติปัญญาความฉลาดรอบคอบย่อมจะทำให้รู้จักผิดชอบชั่วดีและถ้าคนในชาติมีระเบียบวินัยก็จะสามารถพัฒนาประเทศชาติได้ง่าย

กมลจันทร์ ชื่นฤทธิ (2550, น.13) และ รัตนภรณ์ สมบัติตรา (2552, น.3) กล่าวว่าความมีระเบียบวินัย

หมายถึง การรู้จักเคารพกฎระเบียบวินัยและกติกา โดยไม่ประพฤติล่วงเกินผู้อื่นวินัยเป็นส่วนหนึ่ง เป็นองค์ประกอบของการมีคุณธรรมและการเป็นคนดีและทำให้บุคคลดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขการขาดซึ่งความมีระเบียบวินัยจะทำให้สังคมเกิดความปั่นป่วนวุ่นวายรวมทั้งบุคคลก็ไม่สามารถดำรงตนได้เป็นปกติสุข ประดิษฐ์ ป้องเขตร (2556, น.1-2) กล่าวว่าในปัจจุบันสังคมไทย คนส่วนใหญ่ขาดระเบียบวินัย รักอิสระ ก้าวกายสิทธิ์ของผู้อื่น ชอบทำอะไรตามใจตนเอง ไม่เคารพกฎระเบียบของสังคม ทำให้สังคมเกิดความวุ่นวายไม่มีความเป็นระเบียบ ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย การที่บุคคลในชาติขาดระเบียบวินัย ขาดความเคารพเชื่อฟังทำอะไรตามใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎ

ข้อบังคับและกฎหมาย จึงทำให้มีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าคนในชาติขาดความมีระเบียบวินัย ดังนั้นการที่จะพัฒนาบุคคลให้เป็นคนที่มีความพร้อมทั้งกายและจิตใจอีกทั้งเป็นผู้มีระเบียบวินัยในตัวเอง เป็นหน้าที่หนึ่งของทุกคนในชาติที่ต้องร่วมมือกันพัฒนาคนในชาติ ให้มีความประพฤติในรูปแบบเดียวกัน รู้จักเคารพกฎระเบียบวินัยและกติกาโดยไม่ประพฤติก่อให้เกิดผู้อื่น

สำหรับโรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนโดยตรง ดังนั้นโรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยปลูกฝังทั้งความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนความมีระเบียบวินัยและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่ นักเรียนทุกคน ในการปลูกฝังความมีระเบียบวินัยของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้อะไรและฝึกฝนความมีระเบียบวินัยไปใช้ในชีวิตประจำวันปฏิบัติจนเกิดเป็นนิสัย และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมต่อไปได้ ถ้านักเรียนแต่ละคนสามารถเป็นผู้มีระเบียบวินัยยอมรับกฎกติกาของสังคมได้ดีก็จะทำให้สังคมมีคุณภาพ เนื่องจากนักเรียนจะเป็นกำลังของชาติต่อไปในอนาคต ถ้านักเรียนในชาติ มีคุณภาพก็จะสามารถพัฒนาประเทศได้อย่างรวดเร็ว (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11, พ.ศ. 2555-2559)

ผู้วิจัยได้สอบถามข้อมูลจากอาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 -6 วิชาสังคมศึกษา วิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย วิชาวิทยาศาสตร์ ในวิชาอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงถึงจำนวนให้ข้อมูลนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายขาดระเบียบวินัยในตนเองขาดการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจ ได้แก่ การใช้คำพูดที่ไม่สุภาพในการสนทนากับผู้อื่น พูดคุยในที่ประชุมไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน แต่งกายไม่ถูกระเบียบ ไม่ยอมรับผิดเมื่อกระทำผิด ไม่ยอมรับผิดของการกระทำของตนเองทั้งที่ถูกต้องและที่ผิดพลาด เช่น ทำผิดเมื่ออาจารย์จับได้โยนความผิดให้เพื่อนเสมอ ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนนักเรียนชอบชวนตัว และหนี

ความผิดโดยการชวนตัวตามห้องน้ำหรือที่ต่าง ๆ ของโรงเรียนนักเรียนจะกรอกข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเมื่อมาโรงเรียนไม่ทันเวลา ส่งงานไม่เสร็จตามเวลา กำหนด เข้าห้องเรียนไม่ตรงตามเวลาทุกครั้งนักเรียนไม่ปิดไฟทุกครั้งที่ออกจากห้อง ไม่เก็บเศษกระดาษเพื่อความสะอาดของโรงเรียน เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้วไม่นำภาชนะใส่อาหารไปเก็บยังที่จัดเตรียมไว้ตามที่กำหนด ไม่เก็บของทุกครั้งที่อยู่ใต้โต๊ะ นำเอางานอื่นขึ้นมาทำในเวลาเรียนบังคับให้ผู้อื่นกระทำตามความต้องการของตนเอง คุยก่อกวนผู้อื่นในเวลาเรียน แม้ทางโรงเรียนได้ส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งด้านคุณธรรมจริยธรรมและบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม เช่น กิจกรรมเข้าค่ายจิตอาสาเข้าค่ายจริยธรรม แต่ทางโรงเรียนยังขาดการเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียน

จากสาระสำคัญของความมีระเบียบวินัยดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้สนทนากลุ่มเฉพาะกับอาจารย์จำนวน 7 คน โดยหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับ 1) ความหมายของความมีระเบียบวินัย และ 2) ความมีระเบียบวินัยที่ควรพัฒนาให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นควรมีลักษณะอย่างไร ผลการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

ผลการสนทนากลุ่มเฉพาะกับอาจารย์ พบว่า 1) ความมีระเบียบวินัย หมายถึงสิ่งที่แบบแผน กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติ คนที่มีระเบียบวินัยเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแบบแผนกฎเกณฑ์ และข้อบังคับของสังคม 2) ความมีระเบียบวินัยที่ควรพัฒนาให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นประกอบด้วย ความมีวินัยต่อตนเอง และความมีวินัยต่อผู้อื่น

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 100 คน โดยการใช้ แบบสอบถามปลายเปิดว่านักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหอะไรเกี่ยวกับ เรื่องความมี

วินัย และนักเรียนต้องการพัฒนาความมีระเบียบวินัยในด้านใดบ้าง

นอกจากนี้ผลการสำรวจความมีระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ต้องการพัฒนาความมีวินัยต่อตนเอง และความมีวินัยต่อคนอื่น พบว่า ต้องการพัฒนาความมีระเบียบวินัยต่อตนเองอันดับ 1 การควบคุมตนเอง ทั้งกาย วาจา และใจ ได้แก่ การใช้คำพูดที่สุภาพในการสนทนาผู้อื่น ไม่พูดคุยในที่ประชุม แต่งกายถูกระเบียบทุกครั้งอันดับ 2 ต้องการพัฒนาความมีระเบียบวินัยต่อตนเองในเรื่องเรียน มาโรงเรียนทันเวลา ส่งงานเสร็จตามเวลา เมื่อมีนัดหมายไปตรงเวลาหรือก่อนเวลานัดหมายเข้าห้องเรียนตรงตามเวลาทุกครั้งช่วงเวลาพัก 15 นาที นักเรียนใช้เวลาในการพักนานเกินเวลา 15 นาทีอันดับ 3 การควบคุมการกระทำของตนเอง ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในเวลาเรียน เมื่อถูกลงโทษก็ไม่เอาเลขประจำตัวเพื่อนไปเขียนอันดับ 4 ต้องการพัฒนาความมีระเบียบวินัยต่อคนอื่น ต้องการพัฒนา ในเรื่องการปิดน้ำปิดไฟทุกครั้งที่ออกจากห้องเรียน เก็บเศษกระดาษรับประทานอาหารเสร็จแล้วนำภาชนะใส่อาหารไปเก็บยังที่จัดเตรียมไว้เก็บของทุกครั้งที่อยู่ใต้โต๊ะทุกครั้งก่อนกลับบ้าน ไม่นำเอางานอื่นขึ้นมาทำในเวลาเรียนและอันดับ 5 ไม่หยิบบนของผู้อื่น โดยได้รับอนุญาต ไม่บังคับให้ผู้อื่นกระทำตามความต้องการของตนเอง ไม่คุยก่อกวนผู้อื่นในเวลาเรียนไม่รังแกผู้อื่น

สำหรับความปัญหาความมีระเบียบวินัยในชั้นต้นสอดคล้องกับ นัฐพล นพแก้ว (2550, น.3-10) ที่กล่าวว่าในปัจจุบันจะเห็นว่านักเรียนมีปัญหาทางพฤติกรรมในทุกโรงเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคมพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่อยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียน ได้แก่การไม่ตั้งใจเรียนการหนีโรงเรียนการแต่งกายผิดระเบียบการแสดงท่าทีที่ไม่เหมาะสมในสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) โดยมีเป้าหมายสำคัญคือมุ่งให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพเป็นคนดีคนเก่งมีความสุขมีภูมิคุ้มกันรู้เท่าทันในเวทีโลกเป็นผู้ที่มีระเบียบมี

วินัยในตนเองซึ่งเป็นหน้าที่หลัก ของ สถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษาที่ต้องพยายามปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เหมาะสมกับวัย โดยเริ่มแรกจากสถาบันครอบครัว เพราะบิดามารดามีบทบาทต่อพฤติกรรมของเด็กและคอยอบรมสั่งสอนให้เด็กมีพฤติกรรมความประพฤติที่ดีได้ และนอกจากนี้แล้วครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญเช่นกันในการเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยให้เด็กเมื่ออยู่ในชั้นเรียนพร้อมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

สำหรับวิธีการที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยนั้นมีหลายวิธี ได้แก่ การใช้กิจกรรมกลุ่ม กลุ่มสัมพันธ์ การให้การปรึกษารายบุคคล ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาใช้กลุ่มสัมพันธ์ เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งกลุ่มสัมพันธ์สามารถพัฒนาสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่างของบุคคลได้โดยสอดคล้องกับทศพร มณีศรีขำ (2545, น.114) ที่กล่าวถึงกลุ่มสัมพันธ์ว่านอกจากประโยชน์ที่จะได้ในการทำกลุ่มสัมพันธ์แล้ว อิทธิพลของกลุ่มยังมีผลต่อพฤติกรรมของสมาชิก ทั้งในด้านส่วนตัวและสังคม คือกระตุ้นให้เกิดกำลังใจ ได้แสดงออก เข้าใจตนเอง สนองความต้องการ มีความกระตือรือร้นเกิดการตัดสินใจ และสามารถแก้ปัญหา ลดความคับข้องใจ ไม่ประพฤติออกนอกกลุ่มนอกทาง เสริมสร้างสุขภาพทางกายและทางใจ สร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และยอมรับในข้อตกลงร่วมกัน ดังนั้น กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ จึงเป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการที่จะพัฒนาความมีระเบียบวินัยโดยใช้ กลุ่มสัมพันธ์ โดยผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ เทคนิคต่าง ๆ ในจัดกลุ่มสัมพันธ์ ได้แก่ เกม (Game) บทบาทสมมติ (Role - Play) สถานการณ์จำลอง (Simulation) กรณีตัวอย่าง (Case) ละคร (Acting or Dramatization) กลุ่มย่อย (Small Group)

คำถามการวิจัย

1. ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประกอบด้วยอะไรบ้าง
2. กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยที่พัฒนาขึ้นมีวิธีดำเนินการอย่างไร
3. กลุ่มสัมพันธ์ที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนได้มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
2. เพื่อพัฒนากลุ่มสัมพันธ์ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
3. เพื่อประเมินผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดย
 - 3.1 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล
 - 3.2 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล
4. ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อกกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยภายหลังได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผลโดยใช้การสนทนากลุ่มเฉพาะ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์และหลังการติดตามผลเพิ่มขึ้นกว่าก่อนได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์
2. ความมีระเบียบวินัย ของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์และหลังการติดตาม

ผลสูงกว่าความมีระเบียบวินัย ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์ใด ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาความมีระเบียบวินัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4- 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 1379 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนที่ได้จากประชากร ที่มีคะแนนความมีระเบียบวินัยตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา และสมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 24 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 12 คน โดยกลุ่มทดลองได้ทำกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้ทำกลุ่มสัมพันธ์ใด ๆ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาความมีระเบียบวินัย แบ่งเป็น

- 1) ความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง (1) การควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจ (2) การตรงต่อเวลา (3) การยอมรับในผลการกระทำของตนเอง
- 2) ความมีระเบียบวินัยที่กระทำผู้อื่น (1) การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม (2) การยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

ตัวแปรที่ใช้ในการทดลอง

- 1) ตัวแปรต้น ได้แก่ กลุ่มสัมพันธ์
- 2) ตัวแปรตาม ได้แก่ ความมีระเบียบวินัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาความมีระเบียบวินัย

1. ผู้วิจัยนำแบบวัดความมีระเบียบวินัยไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความมีระเบียบวินัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลประเมินผลเพื่อทราบว่านักเรียนมีความมีระเบียบวินัยโดยผู้วิจัยนำแบบวัดความมีระเบียบวินัยฉบับสมบูรณ์ไปเก็บข้อมูลจากนักเรียนจำนวน 1379 คน แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

3. ผู้วิจัยหาคุณภาพของกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item-objective Congruence: IOC) ของคะแนนจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

4. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินประสิทธิผลของกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย โดยผู้วิจัยดำเนินการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย ของกลุ่มทดลองจำนวน 12 คน สำหรับในการเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย ครั้งละ 2 ชั่วโมงจำนวน 12 ครั้ง และหลังจากนั้นผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 12 คน ทั้งก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผลเมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มควบคุม จำนวน 12 คน ทั้งก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

6. ภายหลังจากการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยสนทนากลุ่มเฉพาะกับนักเรียนกลุ่มทดลองเพื่อประเมินความพึงพอใจต่อกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย

7. ติดตามผล ภายหลังจากการทดลอง 1 เดือน โดยผู้วิจัยได้ตามผลโดยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตอบแบบวัดความมีระเบียบวินัยอีกครั้งหลังการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความมีระเบียบวินัย

2. กลุ่มสัมพันธ์

โดยมีการสร้างเครื่องมือวิจัย แบ่งออกเป็นระยะ คือ

ระยะที่ 1 การศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณประกอบกันโดย

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

2. สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่มเฉพาะกับอาจารย์ที่สอนในวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนและความมีระเบียบวินัยที่ควรพัฒนาให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

3. สัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้คำถามปลายเปิด เกี่ยวกับ “นักเรียนมีปัญหาคือความมีระเบียบวินัยอะไรบ้าง” และ “สิ่งที่นักเรียนต้องการพัฒนามีด้านใดบ้าง”

4. สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อที่ 1, 2 และ 3 เพื่อกำหนดนิยามปฏิบัติการของความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

5. สร้างแบบวัดความมีระเบียบวินัยของนักเรียน โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบวัดความมีระเบียบวินัยตาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัย

2. สัมภาษณ์ และสนทนากลุ่มเฉพาะกับอาจารย์ที่สอนในวิชาต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนและความมีระเบียบวินัยที่ควรพัฒนาให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

3. สำนวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดยใช้คำถามปลายเปิดเกี่ยวกับ “นักเรียนมีปัญหาความมีระเบียบวินัยอะไรบ้าง” และ “สิ่งที่นักเรียนต้องการพัฒนามีด้านใดบ้าง”

4. สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อที่ 1, 2, 3 เพื่อกำหนดนิยามปฏิบัติการของความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งประกอบด้วย

5. สร้างแบบวัดความมีระเบียบวินัยของนักเรียนประกอบด้วย 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ส่วนที่ 2 แบบวัดความมีระเบียบวินัยของนักเรียนจำนวน 41 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบของ Likert แบ่งเป็น 5 ระดับ คือจริงมากที่สุด ส่วนใหญ่จริง จริงบ้าง จริงน้อย ไม่จริงเลย

6. ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัด โดยผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาการใช้ภาษาและความสอดคล้องของข้อคำถามในข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามปฏิบัติการ โดยผู้วิจัยนำแบบวัดที่สร้างขึ้นมา ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและปรับปรุงให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่กำหนดไว้โดยพิจารณาจากค่า IOC (Item-objective Congruence) ดังนี้

+1 หมายถึงเมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ๆ บ่งชี้ถึงความมีระเบียบวินัย

0 หมายถึงเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ๆ บ่งชี้ถึงความมีระเบียบวินัย

-1 หมายถึงเมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น ๆ ไม่ได้บ่งชี้ถึงความมีระเบียบวินัย โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยค่า IOC ของข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.60–1.00

7. การหาค่าคุณภาพของแบบวัด ตามลำดับดังนี้

7.1 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 4 -6 ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 100 คน เพื่อมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก ของข้อคำถามเป็นรายข้อ โดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item – Total Correlation) ที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป ได้แบบวัดความมีระเบียบวินัย จำนวน 41 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.25-0.82

7.2 วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบวัดความมีระเบียบวินัย ผู้วิจัยเลือกคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อที่มีค่าตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จำนวน 41 ข้อ ไปหาค่าความเที่ยงรายด้านและโดยรวม ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach เท่ากับ 0.89

8. สร้างแบบวัดความมีระเบียบวินัยแล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบภาษา ความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

9. นำแบบวัดความมีระเบียบวินัย ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขโดยผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination Power) และวิเคราะห์หาความเที่ยงของแบบวัด (Reliability)

10. นำแบบวัดความมีระเบียบวินัย นำไปวัดกับกลุ่มตัวอย่างไปวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 2 กลุ่มสัมพันธที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยทั้ง 2 ด้านดังนี้ การพัฒนา กลุ่มสัมพันธเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยเป็นการออกแบบกลุ่มสัมพันธโดยประยุกต์แนวคิดและเทคนิคของทฤษฎีกลุ่มสัมพันธโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสัมพันธ

2. สร้างกลุ่มสัมพันธ์ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการพัฒนาความมีระเบียบวินัย

3. นำกลุ่มสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความสอดคล้องของกิจกรรมกับนิยามของความมีระเบียบวินัยที่ต้องการพัฒนา

4. นำกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยที่สร้างขึ้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบภาษา และความตรงเชิงเนื้อหาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.6-1.00 แสดงให้เห็นว่าค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า .05 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ยอมรับได้

5. ปรับปรุงกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาระเบียบวินัยตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

6. นำกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาระเบียบวินัยภายหลังการปรับปรุงไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

7. ปรับปรุงกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาระเบียบวินัย

8. นำกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาระเบียบวินัยไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน โดยทดลองจำนวน 12 ครั้ง และทำการสนทนากลุ่มเฉพาะภายหลังการทดลอง และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล

ระยะที่ 3 ประเมินผลของการพัฒนาความมีระเบียบวินัยโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ ผู้วิจัยประยุกต์แบบการวิจัย The Pretest-Posttest Equivalent-Groups Design (Best, & Kahn, 2003:176) เพื่อประเมินผลของการพัฒนาความมีระเบียบวินัยโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์โดยวัดความมีระเบียบวินัยของนักเรียนก่อนการทดลองหลังการทดลอง และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1.1 วิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของข้อคำถามแบบวัดความมีระเบียบวินัยโดยใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ (Item-objective Congruence: IOC) (วรวิณี แกมเกตุ, 2550, น. 211-217)

1.2 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดความมีระเบียบวินัยโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2550, น. 98)

1.3 วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบวัดความมีระเบียบวินัยที่สร้างขึ้นด้วย การหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2559, น. 87)

2. การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถามที่ทำการเก็บจริง นำข้อมูลที่ได้มาเปลี่ยนเป็นรหัสตัวเลขเพื่อทำการวิเคราะห์ทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปลงรายการข้อมูลทั้งหมด

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกระบวนการตัดสินใจกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล โดยใช้ Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

2.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบกระบวนการตัดสินใจระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล Mann - Whitney U Test

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 1379 คน พบว่า

1.1 ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยรวมและรายด้านก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล อยู่ในระดับสูง

3. การเปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล โดยใช้สถิติ Wilcoxon, s matched pairs signed ranks test เมื่อพิจารณารายจ่าย พบว่า

1. ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเองของกลุ่มทดลอง ระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

1.1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยด้านการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ของกลุ่มทดลอง ระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

1.2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยด้านการตรงต่อเวลาของกลุ่มทดลองระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3) นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยการยอมรับในผลการกระทำของตนเองของกลุ่มทดลองระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลองและหลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่นของกลุ่มทดลอง ระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ของกลุ่มทดลองระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2.2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยการยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นของกลุ่มทดลอง ระหว่างหลังการทดลอง และก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

4. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความมีระเบียบวินัยโดยรวมและรายด้าน ระหว่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังติดตามผล โดยใช้ The Mann-Whitney U Test พบว่าก่อนการทดลอง ความมีระเบียบโดยรวม ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลองความมีระเบียบ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ. 01 แยกเป็นรายด้านดังนี้

1. ด้านความมีระเบียบด้านการกระทำต่อตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลองความมีระเบียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.01 โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

1.1 ความมีระเบียบวินัยด้านการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.06$, SD .56) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.73$, SD .88) และหลังการติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.06$, SD .57) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.72$, SD .79)

1.2 ความมีระเบียบวินัยด้านการตรงต่อเวลา ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าเฉลี่ย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.39$, SD .89) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} =$

1.98, SD .72) และหลังการติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.40$, SD .52) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.98$, SD .71)

1.3 ความมีระเบียบวินัยการยอมรับในผลการกระทำของตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง ไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.12$, SD .76) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.87$, SD .69) และหลังการติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.13$, SD .59) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.87$, SD .69)

2. ด้านความมีระเบียบวินัยด้านที่กระทำต่อผู้อื่น ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

2.1 ความมีระเบียบวินัยด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.16$, SD .73) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.94$, SD .64) และหลังการติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.17$, SD .80) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.94$, SD .76)

2.2 ความมีระเบียบวินัยการยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลอง และหลังการติดตามผลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าเฉลี่ย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} = 4.19$, SD .43) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.72$, SD .91) และหลังการติดตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ($\bar{X} =$

4.19, SD .86) มากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 1.72$, SD .88)

3.3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อกลุ่มสัมพันธ์ ที่ใช้ในการพัฒนาความมีระเบียบวินัย โดยทำการสนทนากลุ่มทดลองเฉพาะหลังการทดลอง และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจการเข้าร่วมกลุ่มสัมพันธ์อย่างมาก เพราะนักเรียนได้เรียนรู้ความมีระเบียบวินัยที่เป็นประโยชน์อย่างเป็นระบบได้เรียนรู้แนวคิด การอภิปรายซักถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทำให้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้ และนำข้อมูลและวิธีการมาประยุกต์ใช้ในความมีระเบียบวินัยได้ง่ายขึ้น

การอภิปรายผล

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1. เพื่อศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ผลการศึกษาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ผลการศึกษาพบว่า ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของแต่ละด้าน พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย โดยแต่ละด้านดังนี้ ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง ประกอบด้วย 1) การควบคุมตนเองทั้ง กาย วาจา และใจ 2) การตรงต่อเวลามี 3) การยอมรับในการกระทำของตนเอง ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่น ประกอบด้วย 1) การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม 2) การยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

จากผลการศึกษาวิจัย ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนน้อย ยังสอดคล้องกับ ออซูเบล (Ausubel, 1998, น.341) ได้กล่าวว่า ปัญหาความมีระเบียบวินัยมีที่มีค่าเฉลี่ยน้อยนั้น เกิดจากความหลากหลายของนักเรียนแต่ละคน เช่น การขาดโรงเรียนและการหนีโรงเรียนชอบ

คุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการรบกวนผู้อื่นมาโรงเรียนสาย ฝ่าฝืนระเบียบบังคับของโรงเรียน ไม่เชื่อฟังคำสั่งของคุณครู ช่มเหล่งแกผู้อื่น สูบบุหรี่ยาเสพติด การเล่นเกมพนันและอื่น ๆ พุดเท็จและพูดจาหยาบคาย เองงานอื่น ๆ มาทำในขณะเรียน แสดงอารมณ์ฉุนเฉียว โมโหร้ายไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้นชอบทำลายข้าวของ ดังนั้นทางโรงเรียนควรให้ความสำคัญและส่งเสริมพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนอย่างรีบด่วน เพราะการส่งเสริมให้มีความมีระเบียบวินัยนั้นมีความสำคัญ เพราะโรงเรียนมีนักเรียนเป็นจำนวนมากผลความมีระเบียบวินัยยิ่งมากถ้านักเรียนขาดความมีระเบียบวินัยซึ่งสอดคล้องกับ กูด (Good, 1998, p.415) ได้กล่าวว่าการที่คนในสังคมมีความมีระเบียบวินัยน้อยหรือไร้ระเบียบวินัย เป็นผลมาจากการควบคุมตนเอง และขาดการอบรมความมีระเบียบวินัยให้รู้จักควบคุมตนเอง ยิ่งจะส่งผลกระทบต่อสังคมส่วนรวมและส่งผลกระทบต่อคนอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียนจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่ต้องทำให้ถูกวิธี และทุกฝ่ายของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จึงควรให้ความสำคัญและสนใจลงมือปลูกฝังและพัฒนาความมีวินัยที่กระทำต่อตนเองและความมีวินัยที่กระทำต่อคนอื่นให้กับนักเรียนให้มากขึ้น

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การพัฒนาความสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ผลการพัฒนาความสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ผู้วิจัยพัฒนาความมีระเบียบวินัยโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ การทำกลุ่มสัมพันธ์ ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ สถานการณ์ กรณีตัวอย่างละคร บทบาทสมมติ เกม การอภิปรายกลุ่ม โดยมีขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นมีส่วนร่วม 2) ขั้น

วิเคราะห์ 3) ขั้นประยุกต์หลักการ 4) ขั้นประเมินผลโดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเอง ผลการพัฒนา ซึ่งประกอบด้วย 1) ความมีระเบียบวินัยด้านการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจ จากการทำกลุ่มสัมพันธ์ชีวิตที่สดใส และกิจกรรมระเบียบวินัย นักเรียนสามารถประพฤติตนและสามารถนำแนวทางไปปฏิบัติตนในการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจได้เพราะนักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมต่าง ๆ ตามกติกา และวิธีปฏิบัติในการทำกิจกรรมที่นักเรียนทำ สอดคล้องกับ นัฐพล นพแก้ว (2550, น. 3) ที่กล่าวว่ากลุ่มสัมพันธ์ ไม่ว่าจะ เป็น สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง ละคร การอภิปรายทำให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการเรียนรู้และนำสิ่งที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ 2) ความมีระเบียบวินัยด้านการตารางต่อเวลาจากการทำกลุ่มสัมพันธ์ย่นเวลาและกิจกรรมแบ่งเวลาหน่อยนะ นักเรียนตรงต่อเวลาขึ้นวิเคราะห์ความสำคัญข้อดีข้อเสียประโยชน์ของการตรงต่อเวลาของตนเองได้และนำไปเป็นแนวทางในการฝึกฝนให้เป็นคนต่อเวลาได้จริง สอดคล้องกับ บารุช Baruch (2000, น.18) ที่กล่าวว่า การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการทำกลุ่มสัมพันธ์ทำให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และเรียนรู้ถึงข้อดีข้อเสียในการปฏิบัติตนได้ นักเรียนจะเห็นคุณค่าการตรงต่อเวลาเพราะได้คำชี้แนะจากเพื่อน และ 3) ความมีระเบียบวินัยด้านการยอมรับผลการกระทำของตนเอง ผู้วิจัยทำกลุ่มสัมพันธ์เคารพกฎนะจ๊ะ และละครสอนชีวิตนักเรียนรู้จักการยอมรับผลการกระทำของตนเองปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กติกาของสังคมยอมรับผลการกระทำ ทำให้นักเรียนที่ทำกิจกรรมสามารถบอกความรู้สึกของตนที่เป็นผู้ที่ยอมรับผลการกระทำของตนเองได้ สอดคล้องกับ เพค Pack (1998, น. 81) ได้กล่าวว่า การพัฒนาความมีระเบียบวินัยด้านการยอมรับผลการกระทำของตนเอง ต้องให้นักประสบการณ์ตรงผู้ที่ได้รับการพัฒนาปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้เกิดความรู้สึกรับผิดชอบสูงรู้จักการ

ควบคุมตนเอง และสามารถทำให้นักเรียนพัฒนาการทางด้านการยอมรับผลการกระทำของตนเองสูงขึ้น

ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่นผลการพัฒนา ประกอบด้วย 1) ความมีระเบียบวินัย ด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ผู้วิจัยใช้กลุ่มสัมพันธไมตรีจะโทษใคร และกิจกรรมเคยพบใหม่ จากกิจกรรมนักเรียนเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากขึ้นและนักเรียนรู้จักวิเคราะห์ผลของประโยชน์ส่วนรวม สามารถทำปฏิบัติพฤติกรรม การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมได้ ซึ่งสอดคล้องกับ มุสเซน (Mussen 1997, น. 275) ได้กล่าวว่าความมีระเบียบวินัยด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมนั้นในการพัฒนาการความมีระเบียบวินัยโดยการใช้เหตุผลและการส่งเสริมพัฒนาการความรับผิดชอบต่อสังคมจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานทางสังคมการส่งเสริมพัฒนาการความรับผิดชอบควรใช้จนกว่าเด็กจะเลิกกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาเพราะเป็นการกระตุ้นให้เด็กยอมรับอย่างแท้จริงว่าการกระทำไม่เหมาะสมนั้นจะส่งผลร้ายอย่างไรต่อสังคมและต่อตัวเขา และ 2) ความมีระเบียบวินัยด้านการยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่น ผู้วิจัยใช้กลุ่มสัมพันธไมตรีโรงเรียนและกิจกรรมเหตุและผลจากการทำกลุ่มสัมพันธไมตรีนักเรียนบอกข้อดีข้อเสียได้ รู้จักวิเคราะห์พฤติกรรมการยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่นและนักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่นได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ กูด (Good, (1998, p. 525) ได้กล่าวว่า การยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่นนั้นในการพัฒนาจะต้องไม่มีการบังคับต้องให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากสังคมการเรียนรู้หรือการยอมรับในคุณค่าอันเกิดจากการกระทำของตนเองแต่ต้องไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนซึ่งทำให้นักเรียนสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

3. การประเมินผลของการทำกลุ่มสัมพันธไมตรีเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) โดย

3.1 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และหลังการติดตามผล

ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังที่ได้รับการทำกลุ่มสัมพันธไมตรี และหลังการติดตามผลเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลองและยังพบอีกว่า ความมีระเบียบวินัย โดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้รับการทำกลุ่มสัมพันธไมตรีหลังการทดลอง หลังการติดตามผลเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาความมีระเบียบวินัยรายด้านด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อตนเองของกลุ่มทดลอง หลังได้รับการทำกลุ่มสัมพันธไมตรีหลังการทดลอง และหลังการติดตามผล เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังสาระสำคัญดังนี้ 1) ความมีระเบียบวินัยด้านการควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา และใจได้สอดคล้องกับ เบ็นเน็ต Bennet (1983, น. 20) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในการควบคุมตนเองทางกายวาจาและใจนั้น ควรให้โอกาสผู้เรียนริเริ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระ สนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสคิดและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล แสดงความชื่นชมเมื่อปฏิบัติตามข้อตกลง ให้กำลังใจ และช่วยเหลือที่ยังไม่สามารถปฏิบัติตามข้อตกลงจะทำให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้จริง 2) ความมีระเบียบวินัยด้านการตรงต่อเวลาพบว่านักเรียนสามารถปฏิบัติตามให้ต่อเวลาได้เห็นประโยชน์ รู้จักข้อดีข้อเสียสามารถนำแนวทางในการฝึกฝนของการตรงต่อเวลาได้จริง สอดคล้องกับ บัทตัน Buttun (1984, น. 1-2) กล่าวว่า การเสริมสร้างควมมีระเบียบวินัยที่ใช้บทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนเห็นการสะท้อนถึงตนเองจากตัวละคร เป็นการเสริมสร้างควมมีระเบียบวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเต็มใจมากกว่ารากฐานมาจากคำสั่งการ ทำให้เห็นคุณค่าของเวลาและรู้จักใช้เวลาให้คุ้มค่าพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองเกิดความเชื่อมั่นในการที่จะควบคุมตนเองและ 3) ความมีระเบียบวินัยการยอมรับในผลการกระทำของตนเอง พบว่านักเรียนรู้จัก

การยอมรับผลการกระทำของตนเองจากกรณีตัวอย่างทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กติกาของสังคมในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการยอมรับผลการกระทำของตนเอง สามารถยอมรับผลการกระทำของตนเองเป็นผลมาจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์โดยตรงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สอดคล้องกับ วารุณี นาวัลย์ (2555, น. 36) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมและพัฒนาความมีระเบียบวินัยการยอมรับในผลการกระทำของตนเองจากสถานการณ์จำลอง ที่สอดคล้องกับชีวิตจริงจะทำให้นักเรียนเรียนรู้ในเรื่องความรับผิดชอบเคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่นมีความซื่อสัตย์สุจริตรู้จักหน้าที่และกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดีและยอมรับผลการกระทำของตน

ด้านความมีระเบียบวินัยที่กระทำต่อผู้อื่นของกลุ่มทดลอง หลังการทดลองหลังติดตามผล เพิ่มมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังสาระสำคัญดังนี้ 1) ความมีระเบียบวินัยด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม พบว่านักเรียนรู้จักวิเคราะห์อภิปรายแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างที่ร่วมทำกิจกรรม เห็นประโยชน์ความสำคัญของการจากมุมมองของเพื่อนในวัยเดียวกัน สอดคล้องกับ อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551, น.45) ได้กล่าวว่า การพัฒนา ความมีระเบียบวินัยด้านการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมโดยใช้การทำกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จากเพื่อน ได้แกัดได้เรียนรู้วิธีการ เคารพในสิทธิของผู้อื่นมีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมรู้จักกาลเทศะรู้จักเสียสละมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น 2) ความมีระเบียบวินัยการยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นพบว่านักเรียนเรียนรู้การเคารพสิทธิของผู้อื่น ยอมรับพฤติกรรมยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่น รู้จักสิทธิของตนเองและผู้อื่นมากขึ้นสอดคล้องกับ กูด Good, (1973, p.525) ได้กล่าวว่า การพัฒนาความมีระเบียบวินัยการยอมรับและเคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นจะทำให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์สมมุติขึ้น

มาแล้วให้นักเรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตนเป็นหลัก ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่น เรียนรู้มารยาทสังคมเบื้องต้น สามารถวิเคราะห์ผลของการยอมรับและเคารพสิทธิของผู้อื่นได้ด้วยตัวเอง

การพัฒนาความมีระเบียบวินัย ในครั้งนี้ สอดคล้องกับ ธนาพร ศรีโสภณ (2253, น. 5) กล่าวว่า การสร้างความมีระเบียบวินัยในตนเองเป็นรากฐานของพฤติกรรมที่ดีช่วยให้คนเรามีระเบียบรู้จักเคารพตนเองและผู้อื่น ความมีระเบียบวินัยมีหลายลักษณะได้แก่ระเบียบข้อบังคับตลอดจนกฎหมายดังนั้นทุกคนจึงควรตระหนักในความสำคัญและความจำเป็นของความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและต่อผู้อื่น สอดคล้องกับ อมรา เล็กเรงสินธุ์ (2551, น.8) กล่าวว่า การพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเองและผู้อื่น เป็นสิ่งที่สำคัญ คนที่ไม่มีความมีระเบียบวินัย จะเป็นคนที่ไม่รู้จักตนเองไม่สามารถควบคุมตนเองทำผิดกฎระเบียบของสังคมที่กำหนดไว้สร้างปัญหาให้กับสังคม

3.2 เปรียบเทียบความมีระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองหลังการทดลองและหลังการติดตามผล

ผลการเปรียบเทียบ ความมีระเบียบโดยรวมและรายด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการทดลองความมีระเบียบวินัยโดยรวมและรายด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน ส่วนความมีระเบียบวินัยโดยรวมและรายด้านของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง หลังการติดตามผล เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความตั้งใจในการทำกลุ่มสัมพันธ์ทำให้มีการสร้างสัมพันธ์ที่ดี นักเรียนให้ความร่วมมือ นักเรียนไว้วางใจ และร่วมกันทำงาน และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะการทำกลุ่มสัมพันธ์นักเรียนที่เข้ากลุ่มได้เจอสถานการณ์จำลอง บทบาท

สมมติ กรณีตัวอย่าง ละคร การอภิปรายกลุ่ม นักเรียนได้ เจอประสบการณ์จริง ได้ฝึกการวิเคราะห์ถึงข้อดีข้อเสีย และได้นำไปลองปฏิบัติจริง รวมทั้งนักเรียนได้เรียนรู้โดยการแก้ปัญหาจากสถานการณ์จริง ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ จากเพื่อนที่มีวัยเดียวกัน ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับ ระคน สูงโยง (2551, น.3) ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความมีระเบียบวินัยเพิ่มขึ้นหลังการใช้กลุ่มสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังคงสอดคล้องกับ ทศพร มณีศรีขำ (2545, น.114) ที่กล่าวถึงกลุ่มสัมพันธ์ว่าในการทำกลุ่มสัมพันธ์จะมีประโยชน์เพราะอิทธิพลของกลุ่มสัมพันธ์ยังมีผลต่อพฤติกรรมของสมาชิก ทั้งในด้านส่วนตัวและสังคม พลังกลุ่มจะกระตุ้นให้เกิดกำลังใจแก่สมาชิก ได้แสดงออก เข้าใจตนเอง มีความกระตือรือร้น เกิดการตัดสินใจ และสามารถแก้ปัญหา ลดความซับซ้อนใจไม่ประพฤติดอกนอกกลุ่มนอกทาง เสริมสร้างสุขภาพทางกายและทางใจ สร้างความเข้าใจอันดีต่อกันมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และยอมรับความคิดเห็นคนอื่น ดังนั้น กลุ่มสัมพันธ์จึงเป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนได้และยังคงสอดคล้องกับ สุวรีย์ จิงเจริญรัตน์ (2556, น. 50-52) ได้กล่าวว่า การพัฒนาความมีระเบียบวินัยต่อตนเองและผู้อื่นสามารถสอดแทรกเข้าไปได้ทุกกิจกรรม เช่น เกม สถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ และการให้เรียนแบบจากตัวแบบเพื่อให้เกิดความคล้อยตามกัน ผลการพัฒนาความมีระเบียบวินัยโดยการใช้กลุ่มสัมพันธ์ในครั้งนี้จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความมีระเบียบวินัยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยวางแผนจะพัฒนาความมีระเบียบวินัยให้กับนักเรียนกลุ่มควบคุมต่อไป

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีต่อการใช้กลุ่มสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัย โดยทำการสนทนากลุ่มเฉพาะหลังการ

ทดลอง และเมื่อสิ้นสุดการติดตามผล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อความมีระเบียบวินัย โดยการทำกลุ่มสัมพันธ์อย่างมาก เพราะนักเรียนได้เรียนรู้ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนได้อย่างเป็นระบบ ได้เรียนรู้แนวคิด การอภิปราย ชักถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม ทำให้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ทำให้เกิดการเรียนรู้ และนำข้อมูล และวิธีการมาประยุกต์ใช้ในความมีระเบียบวินัยได้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการวิจัยความมีระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 – มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3
2. ควรนำกลุ่มสัมพันธ์ไปพัฒนานักเรียนมีระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 – มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3
3. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียน ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. โรงเรียนควรให้ความสำคัญของความมีระเบียบวินัยของนักเรียนทุกคนเพราะการที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่มีระเบียบวินัยไม่เหมาะสมก็จะส่งผลกระทบต่อต่าง ๆ ของโรงเรียนได้
2. โรงเรียนควรชี้แจงให้ผู้ปกครองให้รับทราบเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยที่ไม่เหมาะสมและขอให้นักเรียน และขอความร่วมมือผู้ปกครองในการช่วยเหลือ และช่วยพัฒนาความมีระเบียบวินัยที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งทางโรงเรียนควรมีการเรียกประชุมผู้ปกครองของนักเรียนร่วมกับอาจารย์ประจำวิชา ประจำชั้น ฝ่ายปกครอง อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2555*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2559). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตร.
- ทศพร มณีศรีขำ. (2545). *กิจกรรมกลุ่มเพื่อการพัฒนาสำหรับครู*. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- (2545). *กิจกรรมกลุ่มเพื่อการพัฒนาสำหรับครู*. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทิตนา ขมมณี. (2555). *กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1*. กรุงเทพฯ : บุรพาการพิมพ์,
- ธนาพร ศรีโสภณ. (2253). *การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได้รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัย*. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นัฐพล นพแก้ว. (2550). *ความมีวินัย*. กรุงเทพฯ : บุรพาการพิมพ์.
- ประดิษฐ์ ปองเขตร. (2556). *การมีวินัยในตนเองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี : คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา*.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2545). *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์.
- พนม ลิ้มอารีย์ . (2548). *กลุ่มสัมพันธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 5 กาศิณธุ์ : จินตทัศน์การพิมพ์.
- ระคน สูงไธสง. (2551: 3). *ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วสัน ปูนผล. (2542). *การพัฒนาความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วารุณี นาวัลย์. (2555). *การจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุวรีย์ จึงเจริญรัตน์. (2556). *นวัตกรรมการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการมีวินัยในตนเองใฝ่เรียนรู้ มารยาทในสังคมและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลระยอง*. คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Ausubel , D. P. (1998) . *Educational psychology*. Chicago : Holt Rinehare and Winston.
- Baruch . (2000). *Group dynamic – the psychology*. New York : Mc Grew- Hill Book Company.
- Bennet . (1983). *Group dynamic*. New York : Mc Grew- Hill Book Company.
- Buttun. (1984: 1-2). *Group Dynamic – The Psychology* . New York : Mc Grew- Hill Book Company.
- Dada , C. E . (1997). *A description and analysis of the perceptions of students in the gangreaction program in an urban high school (Urban Education)*. Dissertation Abstracts International. May 58(10), 3820 – A.
- Friesen, F.and Cynthia, N. (1997) “Survey of parental attitudes and options concerning student disipline in saskatchewan elementary school”. Dissertation Abstracts International. June 35(3), 642- A.
- Good,C.V. (1998). *Group dynamic – the psychology*. New York : Mc Grew- Hill Book Company.

- Johnson, C. E. (1998). *Effect of Interdisciplinary Teams and Teacher Advisory Groups on Middle School Discipline*, Dissertation Abstracts International. January 57(11), 2769 – A.
- Lex, J. J.(1973). *Attitude change of seminary students associated with a course in group dynamics*. Dissertation Abstracts International. May 33 (12, 6093-A).
- Mussen. (1997). *Group dynamic – the psychology*. New York : Mc Grew- Hill Book Company,.
- Pack. (1998). *Group dynamic–the psychology of small group behavior*. New York : Mc Grew-Hill Book Company,.
- Shaw, M. E. (1981). *Group dynamic - the psychology of small group behavior*. 3rded. New York : Mc Grew-Hill Book Company.